

0428 – 28. april

Led oss ikke inn i fristelse. Mat 6: 13.

Har jeg oppriktig bedt: Forlat oss vår skyld. Og virkelig fått den trøsten at alt er tilgitt meg. At Gud nå for sin elskede Sønnns stedfortredergjernings skyld er tilfreds med meg. Da vil også nødvendigvis mitt hjertes første og inderligste mål være å ikke på ny synde mot min nådige Far i himmelen.

Da begynner jeg å be av hjertet: Og led meg ikke inn i fristelse! Hjelp meg, Gud, til ikke på ny å synde mot deg!

Den som bare er opptatt av å slippe unna syndens straff, og ikke har noen nød for å unngå selve synden, har bare i dette nok bevis på en falsk ånd.

Ja, selv før de er kommet til troen, pleier alle oppriktige sjeler til og med ha mer trang til å komme ut av synden, enn til å få forlatelse. Slik at det også kan bli en avvei blant vakte sjeler at det mer er den sjette bønningen, framfor den femte, som ligger dem på hjertet. De vil først og fremst befries fra det ondes makt. Og så senere be om forlatelse.

Dette er noe som også henger ved mange som er kommet til troen. Særlig når deres ånd blir mer lovisk enn evangelisk. Da tenker de ti ganger mer på å komme ut av synden, enn å søke forlatelse.

Nå er jo ikke dette rett. For det er jo forlatelsen og evangeliet som skal fylle hele hjertet, hvis vi skal få noen ren nidkjærhet og seirende kraft imot synden. Men hele denne tilbøyeligheten, som alle oppriktige sjeler er vel kjent med, er bare et desto sterkere bevis på hvor falsk, sovende og kjødelig ånd disse har som overhode ikke forsøker på å la være å synde.

Vi sier ikke at det å ha et redelig sinn gjør at kjødet aldri mer elsker synden. Men vi taler om dette Herrens karakteristiske verk i sjelen, hans hellige og villige Ånd, som gjør at jeg frykter for mitt eget kjøds syndige lyster. Da begynner jeg å rope: «Herre, hjelp meg mot synden! Led meg ikke inn i fristelse! Hjelp meg mot mitt onde kjød og djevelens og verdens fristelser!».

Å, måtte hver éne en som virkelig tenker på å nå fram til himmelen, oppriktig prøve seg selv innfor Guds ansikt, om du virkelig frykter for fristelsen, og vil unngå synden!

Herren ser alt. Han kjenner menneskenes skjulte hemmeligheter. Han vet om du som leser dette, virkelig har nød for å unngå synden, – eller om du bare vil forsøke å unngå straffen.

Å, for et forskrekkelig hjertets mørke, for et bedrag av den gamle slangen, når menneskene ikke frykter for sin falskhet framfor den allmektige Guds øyne! Han som har øyner som ildsluer, som ransaker hjertene og prøver nyrer, og «dømmer hjertets tanker og råd».

Han vet hva din egentlige holdning er, om du virkelig er opptatt med å unngå synden, eller om du ennå egentlig forsøker å beholde den. Hva vil du egentlig med hele din bønn, – hva vil du med din kristendom, hvis du ikke er oppriktig innfor Herren? Hvis selve bønningen din bare er et skuespill?

Det hører også med til dette skuespillet at en vil avlegge mange synder, – men har visse unntak, – holder tilbake den egentlige skjødesynden. Eller en vil slutte med all utvortes synd, slik som

fariseerne. Men samtidig ikke har noen som helst bekymring for at hjertet fortsetter å kjæle med synden.

Eller en slutter med de syndene som fører ubehageligheter med seg. Men godtar fortsatt uten videre de syndene som gir oss en viss sjelisk nytelse og kraft, som selvishet, selvopptatthet og åndelig hovmod, som f. eks. selvtilfredshet over åndelig forstand, gaver, eller over sin alvorlige kristelighet. Alt dette er gift, som direkte strir mot nåden.

Det foregår også stadig et stort hykleri med den sjettede bønne. Det skjer på den måten at en først ber: Led oss ikke inn i fristelse. Og deretter oppsøker en selv bevisst fristelsene.

Du vet f. eks. at i visse selskap, på visse steder, hos visse personer, der kan du vente konkrete fristelser. Likevel går du dit. Kanskje du ber: Led meg ikke inn i fristelse! Men dette er enten lettsindig å «friste Gud». Og det som da skjer, er at du påfører deg selv den rettferdige straffen; at du virkelig får falle i fristelse. Eller det er en følge av at du allerede er dratt inn i en fristelse som med vold og makt holder på å trekke deg mot sitt mål.

Men da bør du vite hvor alvorlig din situasjon allerede er. Og da har du egentlig nok med bare å be om kraft til en fysisk flukt bort fra dette. For har du ikke kraft til dette, så har du ennå mindre senere den kraften som trenges til å stå imot det onde. Dette gjelder når vi bevisst oppsøker steder hvor fristelsene finnes.

Noe ganske annet er det med dem som i kraft av sin jordiske stilling nødvendigvis må omgå verden og dens selskaperligheter. Og nettopp dette er så mang en gudfryktig sjels store nød og bekymring i denne tiden. Disse skal i gudsfrykt tillitsfullt be denne bønne, i visshet om at «Herren vet hvordan han skal utfri de gudfryktige fra fristelser».

De skal også huske at deres brødre i verden har den samme lidelse, om ikke alltid de samme fristelsene. For den som har mindre av verdens fristelser, har vanligvis desto større fristelser fra sitt eget kjød og djevelen. Bare forskjellig for den enkelte, etter den enkeltes åndelige alder og erfaring.

Hver enkelt må likevel alltid ha så mye av dette livets prøvelser at han blir trengt inn til Gud. Så mye at all hans egen kraft forlater ham, og han for alvor må rope til den eneste allmektige Gud. For vi vet at selv «den rettferdige vanskelig blir frelst».